

Min historia

Juli 2005 blev jag med barn. De tre första månaderna mårde jag bra. Men sen kom illamåendet, tröttheten.

Jag blev sjukskriven från jobbet eftersom jag bara spydde hela tiden. Blodproven hos BVC visade att jag hade låga värden av natrium och något med kalium (som jag inte kommer ihåg om det var för högt eller för lågt.) De skickade iväg mig till bb för vidare undersökning, men de tyckte inte att det var något. Så jag fortsatte att må dåligt. Totalt under min graviditet hade jag bara gått upp 6 kg (vägde 53 kg från början). Var in flera gånger, ibland trodde de att jag hade gallsten.

16 maj 2006 var det dags för att föda, då hade jag gått över maxtiden och de satte igång förlossningsarbetet. Först gick allt som det skulle, men sen fick jag 40 graders feber. Allt stannade av, de beslutade för att göra kejsarsnitt. Men väl nere på operation så hade fostret åkt tillräckligt långt ner så det blev sugklocka istället. Linus min son föddes och var inte vid liv, de tog iväg honom till neo, själv låg jag kvar på operationsbordet för jag blödde. Linus överlevde tack och lov. Doktorn förstod inte vad det var som gick fel, varför jag fick feber och att Linus var så tagen. Efter 12 dagar fick vi åka hem.

Tiden som kom var jag ständigt trött och matt, spydde fortfarande ibland. Trodde att det hörde till att man var trött, läst i tidningar hur trött man kan vara. I februari 2007 började jag jobba igen. Spydde varje dag och hade ont i magen. Tog kontakt med hälsocentralen, fick veta att jag hade underfunktion i sköldkörteln. Doktorn tyckte det var lite konstigt för i normalt sett så brukar man gå upp i vikt men jag hade gått ner i vikt. Jag blev insatt på levaxin. Mårde till en början bättre, men sen kom illamåendet tillbaka, kände mig dessutom väldigt yr. Ringde till läkemedelsrådgivningen för att fråga om det var några biverkningar på levaxinet, det var det inte. På ett återbesök hos läkaren hade mina värden på sköldkörteln försämrats, dessutom hade jag väldigt lågt blodtryck. Läkaren skickade en remiss till medicinmottagningen pga mitt låga blodtryck. När jag kom till medicinmottagningen undrade doktorn om jag brukade vara så här brun, han tog en massa prover. Fick komma och ta det ena provet efter det andra. Under den tiden mårde jag väldigt dåligt, orkade knappt ge min son mat och stimulans som han behövde. Hade svårt för att äta utan att kräkas.

Oktober 2007 var jag till doktorn på medicinmottagningen, möttes då av min doktor + en specialist i internmedicin samt endokrinologi/diabetologi. De berättade att jag var väldigt dålig och hade en sjukdom som hette addison. De förstod helt enkelt inte hur jag fortfarande kunde stå på benen. Jag blev inlagd genast på sjukhuset med dropp första natten. Var inlagd i 8 dagar. Tiden på sjukhuset var väldigt känslomässig, fick veta att jag var så dålig att jag hade inte kunnat gå så länge till med sjukdomen. Det var en lättnad att förstå varför man hade mått som man gjort.

Sara Lindqvist, Hudiksvall